לבבואה דבבואה נידע דאתי (ל) לבבואה לבבואה מידע

לביתיה ולאו מילתא היא דילמא חלשא דעתיה

ומתרע מזליה יאמר אביי השתא דאמרת

םימנא מילתא היא איהא רגיל איניש פ למיכי

ריש שתא קרא ורוביא כרתי סילקא ותמרי א"ל

רב משרשיא לבניה כי בעיתו מ למיזל למגמר

קמיה רבכון גרוסו מעיקרא מתני' והדר עולו

קמי רבכון וכי יתביתו קמי רבכון חזו לפומיה

דרבכון שנאמר יוהיו עיניך רואות את מוריך

וכי גריםיתו שמעתא גרוסו על זו מיא דכי היכי

דמשכי מיא תמשוך שמעתכון (O) אקילקי דמתא מחסיא אולא אפדני דפומבדיתא מב

גילדנא סריא למיכל מכותחא דרמי כיפי

יותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי בה' רמה קרני 20

רמה קרני ולא רמה פכי דוד ושלמה שנמשחו

בקרן נמשכה מלכותם שאול ויהוא שנמשחו מן

ת"ר ® המפטם יאת הקטרת ללמד בה ח או למוסרה לציבור פטור להריח בה חייב יו והמריח

בה פטור אלא שמעל יומי איכא מעילה ₪ [בריח]

״והאמר ריִ״ש בן פזי א״ר יהושע ב״ל משום בָּר

קפרא יקול ומראה וריח אין בהן משום מעילה

שריח אחר שתעלה תמרתו אין בו משום

מעילה ז [שהרי] אין לך דבר אחר שנעשה מצותו ומועלין בו אלמה לא והרי דתרומת

הדשן דנעשית מצותה ומועלין בה משום דהוי

תרומת הדשו ובגדי כהונה שני כתובים הבאים

כאחד יוכל שני כתובין הבאין כאחד אין

מלמדים הניחא לרבנן אלא לר' דוםא מאי איכא

למימר שדתניא והניחם השם מלמד שמעונין

גניזה רבי דוםא אומר כשירין הן לכהן הדיום

לא נמשכה מלכותם: המפטם את הקטרת:

בו א טוש"ע ח"ח סר תקפג סעיף א: מז ב מיי פיצ מהלי כלי המקדש הלי י: מח ג מיי פ"ה מהלי מעילה

מש ד מיי' פ"ב שם הלכה יד: ג ה מיי' פ"ח מהל' כלי המקדש

הל' ה: נא ו מיי' פ"ב מהל' כלי המקדש

סל' ג: נב ז ח מיי' שם סל' ח ופ"ה

מהל' איסורי מזבח הלכה ב: גג ט מיי' פ"ב מהל' כלי המקדש

הל' ד: נדי מיי שם הל' ה:

١.

 $\begin{array}{lll} \textbf{A)} & \text{read qce.} & [\epsilon \text{voly ol. ohrlin} \\ \textbf{vej.} & \textbf{5)} & \text{ohrlin ve, } \textbf{6} & [\text{uv' verv}] \\ \textbf{vel} & \text{ca. } & \textbf{7} & \text{cqcd here} \\ \textbf{vel} & \text{ca. } & \textbf{7} & \text{cqcd here} \\ \textbf{cd.} & \textbf{7} & \text{ohrlin} & \textbf{6} & \textbf{7} \\ \textbf{cd.} & \textbf{7} & \text{ohrlin} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{7} & \text{ohrlin} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{7} & \text{ohrlin} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.} & \textbf{6} \\ \textbf{ce.$ דלמא הוי סימנא בישא ומלער נפשיה ומיתרע מזליה: קרא. דלעת: על אפדני דפומבדיםא. שלסטין היו כדאמרינן בהעור והרוטב (חולין קכז.) פומבדימאה אלוייך אשני אושפיוך: מוספתה דמכות רפ"נו. ו) עייו בב"ש ובה"ו. 1) ופסחים כו.ז. ז) והדושיו כד. וש"נו. ע) פסחים גילדנה סריה. דג קטן מוסרח כדאמרי כו. חולין קיז. מעילה יא: זבחים מו. יומא יב: כד. ס., י) [לפי פירש"י בפ"ק דמועד קטן (דף יא.) כוורא סמוך למיסרחיה מעלי: מכוסחא דרמי כיפי. דהכא וכן בתום" קדושין מ. ועוד בתום" ע"ו כע: ד"ה כפרה וכן עוד ברש"י חולין קיז. ד"ה עגלה ע"ד לריך הכא להיות שם מהא אפילו כותח שהוא משובח וחזק שמשבר את האבן כששופכין הימנו ע"ג האבן קפורחקר, כ) ניותא נג, ל) [ע"
מול נדה ג. דיה קטוף, ל) ונחי
באג, ל) פ"ד לחת ונחי
באג, ל) פ"ד לחת ונחי
ביהי לכסן, ש) שקלים פ"ד מ"זי,
באג, ל) פ"ל לחת ונקד שוא א קד שוא ליד
שביעות י: (מעילה יד", ל) ב"ד
מיד, ל) פ"ל לכתמן, ל) ומתרומה
שביעות י: (מעילה יד", ל) ב"ד
של השל הטכנה מתומאת ישי,
ש) ומקיא הטכנה מתומאת ישי,
ש) ומקיא הטכנה מתומאת ישי,
ש) ומקיא ל) איר מל מיד,
שות היד, ל) ומתורה לא:
ש) ומקיא ל) איר מל איר מיד שמתה בלומני בים
שתמה על ישי דיל אל איר מל איר מל מיד,
אורי ושדבר מלמיד טועה
מכני או שובר מלמיד טועה
מכני או שובר מלמיד טועה אעפ"כ לא תאכלו הימנו כדאמרי' בפ' קבורתה], כ) ניומא נג.], ל) נע׳ אלו עוברין (פסחים מב.) שלשה דברים נאמרו בכותח מטמטם את הלב כו': כיפי. סלע כדמתרגמינן סלע ש כיפא: ואם הריח בה. בקטרת של ליבור פטור: קול. הנהנה מקול הכנורות ונבלים של כלי שרת: ומראה. הנהנה ממראה יפהם של היכל: ורית. הקטרת: ומשני ריח. דקאמר אין בו מעילה לאחר שעלתה תמרתו שנעשה מלוותו וכי קאמר מעל קודם לכן: מרומת הדשן. מועלין

תורה אור השלם

וְנַתַן לֶכָם אֲדֹנְי לֶחֶם צְר וּמֵים לְחַץ וְלֹא יְבָּנֵף עוֹד מוֹרֶיךְּ וְהָיוּ עֵינֶיךְּ רֹאוֹת אֶת מוֹרֶיךְּ: ישעיהו ל כ

ישניהו ל כ 1. וְתִּתְפָּלֵל הַנְּה וְתֹאמֶר עְלֹץ לְבִי בִּיִי רְמָה קַרנִי בִייֵּ רְחִב פִּי על אויְבִי כִּי שְׁמִחְתִּי בִּישׁוּעָתָרְ: שמואל א ב א 3. וּבָא אַהַרן אָל אחָל מוֹעַר וּפָשַט אֶת בָּגְדִי הַבָּד אֲשֶׁר לְבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקְדֵשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם:

בנאו אל הקדש ודעיתם שמ:
רקרא טו כג
1. ולכש המהן מדו בד ומכנסי
בד ילכש על בשרו והרים את
בד ילכש על בשרו והרים את
הקדש ואשר תאבל האש את
התובדו
העלה על המובח ושמו אצל
1. הדודה וקני העיר הדוא את
קעלה אל נחל איתון אשר לא
את העובדה
עיבד בו ולא יודע וערפי שם
יעבד בו ולא יודע וערפי שם
את העגלה בנחל:

אָת הָעָגְקּה בְּנְחַל: זברים כא ד דברים כא ד בערים כא די בּקר. בעל בְשַׁר אָדָם לֹא יִיִּסְרְּר לֹא תַעֲשׁוּ בְּמֹהוּה לְבָם: קרָשׁ הוּא קרָשׁ יִתְיֶּה לְבָם: שמות ל לב

הגהות הב"ח

(A) גמ' אם חדי בבואה דבבואה כל"ל וחיבת לבבואה נמחק: נ) שם תמשוך שמעתכון ותיבו אקילקי: (ג) שם משקל של שבעים שנעים: (ד) רש"י ד״ה בורית וד"ה כרשינה ל"ל קודם ד"ה יין קפריסין: (ה) ד"ח ל" תני וכו' בשנעשית מחולין:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה יין קפריםין כו' והקפרם. ער כילי סס ע"ב והקפרם. ער כילים סס ע"ב מוד"ם וצלף: ד"ה כיפת ובו' עשב הדר"ב גיים הייקו. מ"ד ה"ב גיים סייקו. ד"ה חייב וכו' ביאה ריקנית. עיין יומל גי ע"ל ול"ע:

לעזי רש"י

גומ״א. שָּׁרָף. גלבנ״א [גלבינ״א]. חלבנה. שפיג"א [אישפי"ג]. אזוביון. סאבו"ן [שבו"ן]. סבון. אירב"ה שנוטי"א [אירב"א שבונייר"א]. עשב סבוני ספונ"י. סבון (באטלקית).

שימה מקובצת

שישה מקובצת המרים מדוב לבוצה מיש המוכנות קול. לאו היינו קול לוים אלא מיני זמר דכלי שכת וכן רים דקטורת ו לבבואה מיא בקצת מפרים לחליי ורכא בפסחים: בתרב ב' מינושי. מימה במד מיעוט מי מקומו המה לבביאהן לידע בר: פ למיכל המול למו למת למי למי למיכל למיכל למיכל בר: פ למיכל המול למיכל למיכל בר: פ למיכל למיכל בר: פ למיכל בעי מלא היע דוקא בשעם הקטרה דומיא דכל הטולין הטעונין מלא חאמת מערה למירה דיש שהא: מהיי דבעי מלא היא לו לו קלאן דברים ישה לדכם ישה לה מנין לבומה הקטורת שהפטמי של על גבי נהיי דמא דבי. בלומר מלא של מנין לבי מול בל לבי במסי"ע לא ייוםר ב"ח. כלומת מלא מול מול מול מיל מול מול מיל מול מול מיל לו דבי מול הקיי"ל לא ברות לוקט דקיי"ל לבות הייוםר ב"ח. כלומת מלא שיל מול הביה מי מילה בריה במיל ומקיים בפ"ח בלומת מלא ומיל ביה מיל לו בית לו מול בית לו לו בית לו מול בית ל

רובע. הקב: מעלה עשן. שם עשב: כיפת הירדן. "עשב הגדל על שפת ומה תלמוד לומר והניחם שם ייו שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר יש משום דהוי תרומת הירדן: פסלה. דכתיב כי כל שאור וכל הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד דבש (ויקרא ב): **חייב מיתה.** כי עייל ביוה"כ דכתיב (שם טו) ואל יבא בכל וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין ים תרומת הדשן מאי היא דתניא יושמו אצל עת אל הקודש וגו' ולא ימות וגו' בואת יבא אהרן וגו' וכי מעייל קטרת שלא כהלכתה °ביאה ריקנית היא וחייב המזבח מלמד יח שמעונין גניזה עגלה ערופה מאי היא דתניא ייו זוערפו שם את העגלה מיתה: כשב"ג לפרושי אתא: ששפינ בנחל י (מלמד ייו שמעונין גניזה) ולמ"ד שני מושחיו: שתהת נחה. ששחורה היה:

בה דכתיב 6 ושמו דמשמע שם תהא

גניותו: שם את העגלה. שם תהא

קבורתה לעולם: הערופה. משמע היא

חין חחרינה לה: הצרי. שרף נטף

כדמפרש לקמן שרף [הנוטף] מעלי

ההטף ושרף היינו מידי דמנטף מו העד

וקורין גומ"ח: לפורן. שחלת ידמתרגמינן

טופרא שחלקה כלפורן: חלבנה. גלבנ״א:

שבולם נרד. חד הוא ובלע"ו שפיג"א:

קילופה. בשם וזהו למו ששמו קנמון: (ט' קבין). סך הכל שס"ח מנין: יו קפריסין. שבא ממקום ששמו

קפרס. ע״ה בגליון יין קפריסין שעושין

מקפרא של אילן הוא ששמו קפרס כגון

הצלף ®והקפרס שמ"ר: בורים. סאבו"ן:

כרשינה. הבה מחומו מהום. ל"ה עשב

הנקרא אירב״ה שנוטי״א שעושין ממנו

בורית שקורין ספוני מפי הרב הגדול:

בבואה לבבואה. לל לללו: ולאו מילחא היא. דלא ליעביד איניש הכי שסהא עזה. שיהא ריחה חזק: למקדש. שבעזרה היו מפטמין: מסייע ליה כו'. מדלא מו די מפרש ליה הי (לברא בשעת שריית) סמנים ויתנו בה רוביא. חלתן. והני איכא דגדלי מהר ואיכא דמתקי: קלקי. אשפות: ולא מי רגלים מסייע ליה דקאמר כל מעשיה בקדש בעזרה: המקדיש נכסיו. קיי"ל יוסתם הקדשות לבדק הבית: והיו בהן דברים הראויין לקרבן ליבור. דקיי"ל המקדיש נכסיו

ויש בהן דבר הראוי למובח אינו יולא מידי מזבח לעולם יי הראוי ליחיד מוכרין אותו ליחיד הצריך קרבן והראוי לניבור א״א להקריבו דבעי לקנותו מתרומת הקופות הילכך נותנין אותה לאומנין בשכרן ובגמרא מפרש באומני בית אבטינס שהיו נוטלין קטרת במס׳ שקלים בפרק התרומה מה היו עושין ופ"ד ה"דו: הא מנא להו. המם במסכת שקלים והני ראויין ליחיד כמו ללבור: בהמה וחיה. לאו דוקא: אלא לאו הערם. דאינו ראוי אלא לציבור אלמא עושין קטרת מן החולין ובחוץ וקשיא לר׳ יוסי בר׳ חנינא: באותה הניתנת כו'. לעולם בקודש נעשית מאז ולא הספיקו ללוקחה הימנו עד שהקדישה: מוסר קטרם. שבכל שנה היה נשחר מאותן ג' מנים יתירין שכהן גדול מכנים ולא היה מקטיר אלא מלא חפניו ונשאר המותר ואותו מותר לא היה ראוי לשנה הבאה מניסן ואילך דניסן ראש השנה דתרומת שקלים דאמרה תורה חדש והבא קרבן מתרומה חדשה במסכת ראש השנה (דף ז.). מש ומה היו עושין בו: מפרישין. מהקדש בדק הבית את שכר האומנין יו המחוקים את בדק הבית: ומחללין. את מותר זה על מגן (מותר) מעות דכל זמן שהיא בקדושתה אינן רשאין לתתה לאומנין דכל דבר שראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם: ל"ג סני רב יהודה אלא ה"ג בכולהו מותרין תני חוזרין כו' והכא לא תני. והא מדתני בכולהו מותרין הניתנין לאומנין חוזרין ולוקחין אותן כו׳ והכא לא תני הכי מכלל דלאו בקטרת גמורה קמיירי אלא בשנעשית (ס) חולין וקרי לה ראויין לקרבנות לבור ותיובתא דר' יוסי בר' חנינא: אלא אמר רב יוסף. מאי ראויין דקתני אחד מסממני ההטרת ולא קטרת פטומה: שם"ח מנין. דהכי סליק חושבנה דסממנין דלעיל.

בורית ויין ומעלה עשן לאו סממנין נינהו: כתובין הבאים כאחד מלמדין הכא ודאי אין מלמדין משום ₪ דהוי תרי מיעוםי בתרומת הדשן ₪ כתיב ושמו הדין אין מידי אחרינא לא גבי עגלה ערופה כתיב ישהערופה ערופה אין מידי אחרינא לא ת"ר פימום הקמרת סיהצרי והציפורן והחלבנה והלבונה יֹשׁ משקׁל ₪ שבעי" של שבעים מנה 🕫 מור וקציעה שיבולת נרד וכרכום 🕫 משקל ששה עשר של ששה עשר מנה הקושם שנים עשר קילופה שלשה וקנמון תשעה בורית כרשינה תשעה קבין יח יין קפריסין סאין תלתא קבין תלתא אם אין לו יין קפריסין מביא חמר חיוריין עתיק יס מלח סדומית רובע יח מעלה עשן כל שהוא ר' נתן אומר אף,יח כיפת הירדן כל שהוא ואם נתן בה דבש וֹפֹסלה סיחיםר אחת מכל סממניה חייב מיתה ◊רש״א הצרי אינו אלא משרף [הנומף] מעצי הקטף בורית כרשינה ששפין בה את הציפורן כדי שתהא נאה יין קפריסין ששורין בו את הציפורן כדי שתהא עזה והלא יש מי רגלים יפין לה אלא שאין מכניםין מי רגלים יש למקדש מסייע ליה לר' יוסי בר"ח דאמר •קדש היא קדש תהיה לכם ַסּכל מעשיה לא יהו אלא בקדש מיתיבי סלהמקדיש נכסיו והיו בה דברים הראויין לקרבנות 🌣 הציבור ינתנו לאומנין בשכרן הני דברים הראויין מאי נינהו 🌣 אי בהמה וחיה 🕫 תנא ליה אי יינות שמנים וסלתות תנא ליה אלא לאו קטרת א״ר אושעיא באותה הניתנת לאומנים בשכרן ₪ ״דתניא מותר הקטרת ®מה היו עושין בה היו מפרישין לי (ממנה) שכר האומנין מחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותן לאומנין בשכרן וחוזרים ולוקחין אותה מתרומה חדשה 🕫 מתקיף לה רב יוסף הא בכולהו מותרות תני יו חוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה והכא לא תני אלא אמר רב יוסף באחד מסממני מ הקטרת ת"ר קטרת יהיתה נעשית שם"ח מנה שם"ה י₪ כנגד ימות החמה שלשה מנין יתירין שמהן מכנים כהן גדול מלא חפניו ביום הכיפורים והשאר ניתנת לאומנין בשכרן סכדתניא מותר הקטרת מה היו עושין בה מפרישין (ממנה) שכר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומת ∘הלשכה

תושפות קוד. לאו היינו קול ליים אלא מיני זמר דכלי שרת וכן ריח דקטורת והסם איסורא מיכא לדלח דלימא בפסחים אבל להריח יין נסך ונבלה היי לוגתא החינו קול ליים אלא מיני זמר דכלי שרת וכן ריח דקטורת והסם איסורא מילך דא"כ מישוטא למה לי: כולה סדומית רובע. מפרש ר' משה האי יו דקסריסן מגיא במקומו חמר הייורין ומלה סדומית לשרת בהן הצפורן אבל לא שיערב מלה ביינו לשרות בל ממיד דבעי מלה היינו דוקא בשעה הקטרה דומיא דכל העולין הטעונין מלח ואמר ר' נסן נמי אף כיפת הירוך היינו לשרות בו את הציפורן: אם נתן בה דבש פסף. למ"ד דבעי מלה היינו דוקא בשעה הקטרה דומיא דכל העולין הטעונין מלח ואמר ר' נסן נמי אף כיפת הירול אינו בו את הציפה בי בוס"יע די" יוכי ב"ה. כלומר מדאמת שעורה ומיהו אפיי אם היו עשין חון לעודה לא היו שורין במי רגלים לקור מכי רגלים לקור מפני הכבוד וכ"ש לל גרע משופר לאל בו קדשה אלא חבמושי לאם להכיים אפור מפני הכבוד וכ"ש במות שנקף ואם במותה מהיו להיינו היה ועוף הא תני דה. בהמה מני קטרת שנקטר לפני ולפנים ביה"כ אלא רבות לה לה עו המותר שהיו היה ועוף הא תני דה. בהמה מני בהדא ומסיים בפ"ר אלא רבות ותורה שה אותר במשל במעור מהיו היה ועוף הוא הא הני דה. ביית מפרישין ען המותר שהיו משרין ותכוונים כמה יווחר אותו הבנין ומפרש במעילה טעמא מאי והחם נפקא ליה מקרא דכתיב ועשו לי מקדש ועשו לי משלי:

ינגן בנהי סף כיפת הירדן היינו נשרות בו תח הינימון; אם נהו בה רבש שבחה. הייונ תשמש בהן בארבנה כלכל אומרים שהדבש יפה לה כדאימא בירושלות אילו היה נותן בה דבש מעט לא היה משום היה בירושלות אילו היה נותן בה דבש מעט לא היה בשום היה בירושלות אילו היה נותן בה דבש מעט לא היה בשום היה בירוש, כמונה שבעשית בעודה ומיהו אפי היו עשין חון לעזוכה לא היו שורין במי רגלים להיין לשישוש היונו, כמונה משנת החבר לתה בו כדי למאלאו ומי רגלים אסור מפני הכבוד ור"ש ומכסים ומנספת אפתרים מספר בה לב"ד ביר למה בה לב"ד ביר למאלאו ומי רגלים אסור הוא לה בה בה מה בה ביר בו מלמדין. ה" . פיר מפרישין מן המותר שהיו מעשרין ומכונים כמה יוותר אומו מותר מחללין מה פחדש שה, כידש היותר לחלל לה מקרא לכמיב עשות (מה בחים שהיי בישה היותר לה בירוש בה בה בירוב שלה אומרים בירוש בה בירוב מותר מותר בייה בדרב עותר שותר בירוב בירוב שום בחותר שה תברב היא יותר שותר מותר ביותר ביותר בירוב בירוב שום בחותר שה תברב היא יותר שותר מותר ביותר בירוב לום בחותר ביותר בירוב היא יותר שותר ביותר בירוב שלה בותר לום לה בל בירוב שלה שום מירום של בירוב שלה שום מירום שלה בירוב של בירוב של בירום שלה בירוב של מותר בירוב של בירוב של בירוב של מותר בירוב בירוב של מותר בירוב של מותר בירוב הותר בירוב של מותר בירוב בירוב בירוב בירוב של מותר בירוב של מותר בירוב של מותר בירוב בירוב

בשנה מעוברת אבל עתה מה שנשאר בשנת לבנה היו מצרפין אותו עד שנת העיבור עכ"ל הרא"ש זצ"ל: (ען בשם וזהו שמו הס"ד ואח"כ מה"ד קנמון תשעה סד אות ש" ותיבת קב"ו נמחק: מו מדלא מפקא ליה לברא תיבת מפרש ל"ש: מאו נעשית והכא באותה של צבור ונתנו לאומני בית אבטינס בשכרו: ממו השנה מה אות ו" נמחק: מנו על אותו מעות תיבת מותר נמחק:

נמי אין היתר מצטרף לאיסור כדקתור ר' יהוטש אמר כל הזבחים שבתורה נשתירי מהן ביות בשר בזות חלב זורק את הדם כחצי זית
בשר כדצי יות אך זורק את הדם. אף כל שדמו הלוק מכשרו אין מצטרף (אהואו) (ואינו) חייב אציא דם שרצים שאין דמם
הלוק מבשרן דוה וזה אסורין באכילה ומצטרף זה עם זה כדתנן במסי מעילה ווף יו) דם השרץ ובשרו מצטרפין לכעדשה. וקא ילפי
מהיקשא דרם שרץ ובשרו מצטרף ל): הא מן זה לכם הטמא לימד על דם השרצים ובשרו שמצטרף דמייתר הוא דהא כתיב האלה
הטמאים לכם בכל השרץ: סד"א מן וזה לכם הטמא יליף דמצטרף לטומאה אבל לאכול אימא לא מצטרף לחייבי מלקות קמי"ה היקשא
דבשטרף: לישנא אחרינא בשלמא לרי יהודה דרריש ליה להאי קרא כל חלב וכל דם להיקשא שפיר דתניא כל חלב וכל דם וגיי וחכ"א אינו
אלא באזהרה בלאו אחד אלא לרבון היקשא למאי אתא מיתבעי ליה כוי: אמר רבינא. הואיל וכך דאמרת שאין דמו חלוק מבשרו

אחת מטום חלב היקשא למאי אתא: לכדתניא דאמר מה חלב מיוחד שחלבו חלוק מבשרו שהחלב אטור ובשר מותר ואינו מצטרף זה עם זה שאם אכל חצי זית חלב וחצי זית בשר אין מצטרפין זה עם זה דכל איטורין שבתורי אין היתר מצטרף לאיטור ואפיי בקדשים נמי אין היתר מצטרף לאיטור כדקתני רי יהושע אמר כל הזבחים שבתורה נשתייר מהן כזית בשר כזית חלב זורק את הדם כחצי זית

יהודה סבר למדין לאו כל חלב שור מלאו דחקת עולם וההוא לאו מכרת דמיירי בבהמה דקדשים ומה כרת לחלק על כל בהמה ובהמה אף הני לאוין לחלק הלכך לוקה שלש: ורבנן סברי. כל חלב שור בחולין הוא דכתיב ולאו מלאו ילפינן לאיסור בעלמא כדאמר לעיל דהיינו דבר למד מעניינו דדמי להו ללאו לאו מכרת לא ילפינן דלא דמי ליה הלכך לא מצית למילף מיניה לחלק ואינו לוקה אלא דהייט דבר למד מעניעו דום לי הוד לאור איז מכרת לא ילפינן דלא דמי ליה הבלך לא מצית למיקי מיניה לחקק האינו לחקה אלא שישנים. היי היידה בל במי במידים לבתם יו המידים ובין רבון שישנים. היידה בירוש לבתם יו המידים ובין רבון שישנים. היידה ברת לחלב דחולין נפקא להו מרבוי כי כל אוכל חלב דאפיי למאן דלא דריש כל כי כל דריש: ואלא לרי יהודה דמוקים ארוייהו בקדשים כל חלב דם לם לה אל אות א הלבך כתב הכא לומר לך מה חלב בקדשים לוקה שתים אף דם לוקה שתים להכי אמשיה לחלב: מ"ש חלב. דפשיטא ליה דלוקה שתים בלא היקשא כלומר דלא צריך היקשא משום דכתיבי ביה תרי קראי כר: אלא אישל. להכי אתא הקשא דסו"א הואל האותמעים (בסימן) מטומאי איתמעט נמי מן לאו דורות: ואלא לרבנן. דסברי דאינו לוקה אלא אתר את למעוטי מנוער וחד למעוטי מטומאי איתמעט נמי מן לאו דורות: ואלא לרבנן. דסברי דאינו לוקה אלא

גר י מיי שם הני ה: כן מיי שם הלי ון: גה ל מיי פייה מהלי עככן הלכה י: גו מ מיי פייד מהלי שקלים הלכה יב: גו ג מיי פייצ מהלי כלי המקדש הלי ג:

מוסף רש"י ולאו מילתא היא. דוימנא דאע"ג דלים לים בכואם דכבואם סדר אמי ואפילו הכי לא ליעבד הכי דדלמא לא חזי בכואם דכבואם חלשה דעתיה ומתרע מוליה ולא הדר אתי משום דמיתרע מוליה הדר אתי משום דמיתרע מוכי. דאי לא הוה עביד הכי לא הוה מיתרע מוליה והדר אתי הלכך לא מיבינת יב). ליעגדי (המפרש הוריות יב.). גרוסו מעיקרא. כי סיכי דסוי מרגלה מילתה בפומייכו ותסוון ידעין למשאל ליה (שם). תמשוך שמעתכון. דלא ליפסוק מפומייכו כמעין זה שמשך והולך (שם). דמתא מחסיא. הוו מלמידי חכמים ראויים להוראה ומרבות יפה היה בהם, אבל בפומבדיתא לא הוי תרבות מעליא כל כך וקאמר ליה מוטב לו לדור באשפא בממא מחסיא מלדור באשפה במתח מתקיה מלדור בהפרים מתח במתח מלדור בהפרים משח. שב בהאשתה בהשתח בהשת

ועשאה בסממנין הכתובים, חייב. כרת, דכתיב (שמות ד) איש אשר יעשה כמוה להריח בה ונכרת (שם). והמריח בה. נקטורת של ליכור, ברום משום מעילה. לחויימא
הואל ואין בהם משום מעילה. לחיימא
הואל ואין בהם ממש (שש).
הרובת הדשון. בכל יום היה טעל
מאש מחסה ומומה אל מחצם
היסים את הדשן וגר ואסורה, כדכתיר
היסים את הדשן וגר ואסורה
מאל מחצי
מאול מחצי
מאול מחצי
מאול מחצי
מאול מחצי
מאול במוצה אליים
מאול במידי
מאול במידי
מאול במידי
מאול במידי
מדול במופ במידי
מדול במופ במידי
מדול במופ במידי
מדול במופ
מדול במופ
מדול במופ
מדול במופ
מדול במופיים
מדול במ גדול נכנס בהם לפני ולפנים ציום הכפורים, להסורין שוב להשתחש הכפורים, להסורין שוב להשתחש בהן, כדכתיב והניחס שם (פטחים שם ובעידו בחיים שם), וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין. מדלה כתיב לחד ונגמור מלמדין. מדלה כתיב לחד ונגמור כתמו מינים (קוושין בו.) מהסדר כתיב לחידך ולח ילפח מחברים ש"מ דוקח הני קחמר (פנוחים מה.). והניחם שם. גבי בגדי יום הכפורים כחיב ופשט את בגדי הבד אשר לבש בכואו אל הקדש והניחם שם (יומא יב:). מלמד שטעונין גביזה. עולמית, ואין הדיוט עובד בהן כל השנה ולא כהן גדול ליום כפורים אחר (חולין קיז.). כשירין הן לכהן הדיוט. לעבוד בהן במקדש כל השנה חבחים מו.) שכהן הדיוט משמש בהן בארגעה כלים